

Ovidius, Metamorfózy VIII
Daidalos a Ikaros
přel. F. Stiebitz

Krétu a vyhnanství dlouhé si mezitím znechutil zcela Daidalos; po rodné zemi ho vroucí pojala touha, byl však uzavřen mořem. „Nechť zahradí země a moře Mínós,“ dí, „však vzduch jest otevřen: Půjdeme tudy! I kdyby v moci měl vše, pláň nebeskou nemá on v moci!ú Takto pravil a v neznámý um se zahloubav duchem jal se přírodu měnit. On pokládal do řady pera počav nejmenším, tak, že delší šlo za kratším vždycky, jako by na svahu vzrostla. Tak pastýřské varhánky druhdy z rourek nestejně délky se zdvíhají drobnými stupni. Uprostřed Iněnou nití je upevní, dole pak voskem, a když je spořádal tak a spjal, pak zahrnul je mírně, aby jim dal tvar skutečných perutí.

Ikaros mladý

u něho stál a netuše nic, že s vlastní si zkázou pohrává, s úsměvnou tváří tu pířka schytával čile zvířená těkavým vánkem, tu měkčil hravým zas palcem žlutý vosk a v díle překážel podivuhodném otci svou hrou. Když naposled už svou dovednou ruku přiložil umělec k dílu, pak vyvážil na obou křídlech tělo své sám, i rozvířil vzduch a ve výši utkvěl.

Poučí potom i syna: „Hled' středem, lkare, letět, slyš mou výstrahu, „ dí, sic půjdeš-li přespříliš nízko, křídla ti zatěžká voda, a vysoko – ožehne oheň! Uprostřed obého leť! A nezírej na Vozataje, na Óriónův taseňý meč, ni Heliku jasnou: za mnou přímo se ber!“ Též návod k letu mu přitom podá a neznámá křídla mu k pažím připevní vhodně.

Za té práce a výstrah se zrosily starcovy tváře, rozechvěl otcovy ruce strach. I zulíbal syna, jehož mu nebylo přáno už políbit, zdvihl se křídly, kupředu spěl a strach měl o druha, tak jako starý ptát, jenž do vzduchu z hnízda svá mláďata vyvádí útlá: tak jej za sebou lákal a cvičil v tom umění zhoubném, perutmi mávaje sám a za synem zíraje nazpět.

Nejeden muž, svým prutem třesavým lovící ryby,
pastevec opřený o hůl nebo oráč spolehlý na kleč
viděl je letět a žasl a myslel si, že to jsou bozi,
kteří se mohou ovzduším brát.

Již nalevo měli

Júnónin ostrov Samos (dřív minuli Délos a Paros),
vpravo pak Lebinthos byl a Kalymné úrodná medem
a tu se hoch jal radostně vzpínat odvážným letem,
opustil vůdce svého a zlákan po nebi touhou
zamířil do výše let. Však blízkost prudkého slunce
změkčila vonný vosk, jenž poutal pospolu pera.
Vosk se mu roztavil hned: on holými pažemi mává,
avšak nemaje křídel, již nemůže nabrati vzduchu.
Chlapecká ústa jeho, jež volala otcovo jméno,
přijala blankytná voda: té jména se dostalo po něm.

Nešťastný otec jeho (však nebyl již otcem) , ten volal:
„lkare můj, kde jsi můj lkare? V které směru
hledat tě mám?“ Tak volal; tu spatřil na vlnách pera.
Proklev vynález svůj i umění, uložil tělo
do hrobu. Ostrov ten dle mrtvoly pohřbené nazván.